

Halina Reijn pijnlijk kwetsbaar en levensecht

door **Nicole Beaujean**

E nigszins wrang is het wel, hoe Jean Cocteau's rijke monoloog uit de mond van Halina Reijn vloeide op de Nationale Dag van het Stotteren. De 34-jarige actrice heeft voor *La Voix humaine* een indrukwekkend rijtje voorgangsters: Ingrid Bergman, Simone Signoret en Liv Ullman. Ondanks haar Hollandse wortels past de rol van wanhopige Françoise Reijn als een handschoen. Haar temperament en licht neurotische trekjes ondersteunen het toneelkarakter volledig. Opvallend veel vrouwen – jong, ouder, moeders, dochters, vriendinnen – vulden gisteravond

de grote zaal van de Schouwburg Arnhem. Of ze zich kunnen identificeren met het hoofdpersonage of voornamelijk fan zijn van La Reijn, blijft onduidelijk. Feit is dat het thema herkenbaar is; iedereen heeft liefdesverdriet gekend of is wel eens verlaten.

De manier waarop actrice Halina

Reijn en regisseur Ivo van Hove deze universele pijn vormgeven, is ook nog eens schrijnend levensecht: met een scala aan emoties, variërend van wanhoop, schaamte, begrip, trots tot volkomen doorgeslagen. Je zou willen roepen: 'Waar is je zelfrespect?', maar zelfs janken als een hond en intens verdrietig over de grond kruipen blijven volkomen geloofwaardig.

Hoe dodelijk ingewikkeld is het om de verbinding letterlijk te verbreken, om een eind te maken aan ziekmakend contact? Dat dit over de hele wereld herkenbare emoties zijn, blijkt uit het feit dat Hali-

na Reijn afgelopen juni tijdens het internationaal theaterfestival

Kontakt in Polen een prijs ontving voor deze rol. De toeschouwer kan intussen naar believen het spelletje 'raad het weerwoord' spelen. Want wat wordt er aan de andere kant van de lijn precies gezegd? In feite biedt Reijn voldoende emotioneel materiaal voor beide rollen. Ze kotst, ze huilt, schaterlacht, manipuleert, is suïcidaal en dapper tegelijk. Het publiek is er getuige van hoe ze telkens terugstort in de leegte, met de telefoon als wapen en de schoen van haar ex-liefde als reddingsboei. Haar liefde is obsessief ('Ik leef door jou', 'Jij bent mijn adem', 'Zonder jou ben ik een vis zonder water') en haar liefdesverdriet onmenselijk groot. Maar hoe pijnlijk kwetsbaar Reijn

zich ook opstelt, echt ontroerend wordt het nergens. De emoties raken niet wezenlijk, worden niet voelbaar. Wellicht heeft dat iets te maken met de toneelsetting: een grote glazen vitrine die haar Parijse flat verbeeldt. Misschien staat de glazen wand letterlijk in de weg? Ook jammer dat dit decor al halverwege de voorstelling weggeeft hoe het plot zich zal voltrekken.

Neemt niet weg dat Reijn een huzarenstukje neerzet: anderhalf uur solo zonder stotteren. Anderhalf uur blijven boeien in een Mickey Mouse-shirt. Dat kunnen alleen de allergrootsten.

Voor speellijst zie www.toneelgroepamsterdam.nl

Regie: Ivo van Hove

Gezien: gisteravond, Schouwburg Arnhem

TONEEL

Toneelgroep A'dam

'La Voix humaine' van Jean Cocteau